

Категорія справи №

910/19857/15

: Господарські справи (до 01.01.2019); Майнові спори; Розрахунки за продукцію, товари, послуги; Інші розрахунки за продукцію.

Надіслано судом: **02.06.2016**. Зареєстровано: **03.06.2016**. Оприлюднено: **03.06.2016**.

Дата набрання законної сили: **31.05.2016**

Номер судового провадження: **не визначено**

**ВИЩИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

31 травня 2016 року Справа № 910/19857/15

Вищий господарський суд України у складі колегії суддів:

головуючого Бакуліної С.В. (доповідач), **суддів** :Грейц К.В., Поляк О.І.**розглянувши у відкритому судовому засіданні матеріали касаційної скарги** Товариства з обмеженою відповідальністю "МІК МЕГА" **на постанову** Київського апеляційного господарського суду від 16.03.2016у **справі** № 910/19857/15 **господарського суду міста Києва за позовом** Публічного акціонерного товариства "Свіжачок" **до** Товариства з обмеженою відповідальністю "МІК МЕГА" **простягнення** 449 840,31 грн **в судовому засіданні взяли участь представники** : від позивача: від відповідача: Биченко С.О. (довіреність № 64/0216 від 19.02.2016) не з'явилися

ВСТАНОВИВ:

Рішенням Господарського суду міста Києва (суддя Мельник В.І.) від 30.10.2015, залишеним без змін постановою Київського апеляційного господарського суду (головуючий суддя - Тищенко О.В., судді - Куксов В.В., Власов Ю.Л.) від 16.03.2016, у справі № 910/19857/15 позовні вимоги задоволено; стягнуто з Товариства з обмеженою відповідальністю "Мік Мега" на користь Публічного акціонерного товариства "Свіжачок" 300 000,00 грн - заборгованості, 143 046, 10 грн - інфляційних втрат, 6 794,21 грн - 3% річних та судові витрати у розмірі 8 996,81 грн.

В касаційній скарзі Товариство з обмеженою відповідальністю "МІК МЕГА" просить скасувати ухвалені по справі судові акти та направити справу на новий розгляд до суду першої інстанції, посилаючись на порушення норм матеріального та процесуального права, а саме: ст.ст. 43, 55, 99, 103, 104 ГПК України.

Відзиву на касаційну скаргу не надійшло.

Відповідач не скористався наданим процесуальним правом на участь в засіданні суду касаційної інстанції та подав клопотання про відкладення розгляду справи з посиланням на участь представника ОСОБА_5 в іншому судовому засіданні в цей же час та на відсутність можливості призначити іншого представника. Касаційна інстанція відмовила у задоволенні клопотання через недоведеність викладених у ньому обставин.

Заслухавши заперечення на касаційну скаргу представника позивача, перевіrivши повноту встановлення обставин справи та правильність їх юридичної оцінки в постанові апеляційного господарського суду, колегія суддів Вищого господарського суду України приходить до висновку, що касаційна скарга не підлягає задоволенню з наступних підстав.

Публічне акціонерне товариство "Свіжачок" звернулося до Господарського суду міста Києва з позовом до Товариства з обмеженою відповідальністю "МІК МЕГА" про стягнення 449 840,31 грн заборгованості, інфляційних втрат та трьох процентів річних по договору поставки.

Судами встановлено таке.

22.10.2014 позивачем було здійснено поставку товару - свиней на вигодівлі у кількості 150 голів на загальну суму 377 150,00 грн Товариству з обмеженою відповідальністю "Мік Мега".

Зазначене підтверджується видатковою накладною №276 від 22.10.2014, приймальною квитанцією №1 на закупівлю худоби, птиці та кролів від 22.10.2014, товарно-транспортною накладною №4 від 22.10.2014, підписаних представником відповідача на підставі довіреності №987 від 21.10.2014 (копії вказаних документів наявні в матеріалах справи).

Зобов'язання зі сплати коштів за отриману продукцію відповідач здійснив лише частково, а саме - сплатив грошові кошти у розмірі 77 150,00 грн, з яких: 50 000,00 грн згідно платіжного доручення №740 від 21.10.2014 та 27 150,00 грн згідно платіжного доручення №784 від 29.10.2014.

24.06.2015 позивачем було направлено на адресу відповідача вимогу №211/0615 щодо оплати товару на суму 300 000,00 грн, в якій він просив погасити наявний борг.

Проте, відповідач не погасив наявну заборгованість у добровільному порядку, у зв'язку з чим позивач звернувся до суду з позовом, про стягнення з відповідача заборгованість у розмірі 449 840,31 грн, з яких: 300 000,00 грн - заборгованість, 143 046,10 грн - інфляційні втрати, 6794,21 грн - три проценти річних.

Задовольняючи позовні вимоги, суди правомірно виходили із такого.

Стаття 193 Господарського кодексу України встановлює, що суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання - відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться і до виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Відповідно до ч.1 статті 509 Цивільного кодексу України зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Згідно ч.2 статті 509 Цивільного кодексу України зобов'язання виникають з підстав, встановлених статтею 11 цього Кодексу.

Пункт 1 ч.2 статті 11 Цивільного кодексу України передбачає, що підставами виникнення цивільних прав та обов'язків, зокрема, є договори та інші правочини.

Відповідно до ч.1 статті 202 Цивільного кодексу України правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків.

Відповідно до приписів статті 181 Господарського кодексу України, господарський договір за загальним правилом викладається у формі єдиного документа, підписаного сторонами. Допускається укладення господарських договорів у спрощений спосіб, тобто шляхом обміну листами, факсограмами, телеграмами, телефонограмами тощо, а також шляхом підтвердження прийняття до виконання замовлень, якщо законом не встановлено спеціальні вимоги до форми та порядку укладення даного виду договорів.

За правилами статті 639 Цивільного кодексу України договір може бути укладений у будь-якій формі, якщо вимоги щодо форми договору не встановлені законом. Якщо сторони домовилися укласти договір у певній формі, він вважається укладеним з моменту надання йому цієї форми.

Судами встановлено, що між сторонами по справі було досягнуто домовленостей щодо поставки свиней на вигодовлі. За своєю правовою природою домовленості, які склалися між сторонами по справі, регулюються положенням Цивільного кодексу України та Господарського кодексу України про договір поставки.

Стаття 265 Господарського кодексу України передбачає, що за договором поставки одна сторона - постачальник зобов'язується передати (поставити) в зумовлені строки (строк) другій стороні - покупцеві товар (товари), а покупець зобов'язується прийняти вказаний товар (товари) і сплатити за нього певну грошову суму.

Відповідно до ч.1 ст.712 Цивільного кодексу України за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму.

Згідно з ч.2 ст.712 Цивільного кодексу України до договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

У відповідності до ст.ст.525, 526 Цивільного кодексу України зобов'язання повинні виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться. Одностороння відмова від виконання зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

Відповідно до ч.1 ст.692 Цивільного кодексу України покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару.

Отже, оплата поставленого товару на загальну суму 377 150,00 грн мала бути здійснена відповідачем в момент прийняття товару, а саме - 22.10.2014, проте, всупереч вищевикладеному, зобов'язання зі сплати коштів за отриману продукцію відповідач здійснив лише частково, на суму 77 150,00 грн (50 000,00 грн згідно платіжного доручення №740 від 21.10.2014 та 27 150,00 грн згідно платіжного доручення №784 від 29.10.2014), внаслідок чого у останнього утворилася заборгованість за поставлений товар у сумі 300 000,00 грн. При цьому, оплату на суму 27 150,00 грн, була здійснена ним з порушенням строку оплати.

Враховуючи вищевикладене суд касаційної інстанції погоджується з висновком судів, що заборгованість, яка утворилася у відповідача перед позивачем в розмірі 300000,00 грн, належним чином доведена в розумінні статей 33-34 ГПК України, у зв'язку з чим позовні вимоги в частині стягнення з відповідача заборгованості в розмірі 300000,00 грн є обґрунтованими та підлягають задоволенню.

Щодо позовних вимог про стягнення з відповідача 143 046, 10 грн - інфляційних втрат за період з листопада 2014 по червень 2015 та 6 794, 21 - трьох процентів річних за період з 23.10.2014 по 24.07.2015, колегія суддів зазначає наступне.

Згідно з п.2 ст.625 Цивільного кодексу України боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу

інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Статтю 625 Цивільного кодексу України вміщено в розділі 1 книги 5 цього Кодексу - "Загальні положення про зобов'язання", і ця стаття застосовується до всіх грошових зобов'язань, якщо інше не передбачено спеціальними нормами, які регулюють відносини, пов'язані з виникненням, зміною чи припиненням окремих видів зобов'язань.

Сплата трьох процентів річних від простроченої суми (якщо інший їх розмір не встановлений договором або законом), так само як й інфляційні нарахування, не мають характеру штрафних санкцій і є способом захисту майнового права та інтересу кредитора шляхом отримання від боржника компенсації (плати) за користування ним коштами, належними до сплати кредитором.

Здійснивши розрахунок трьох процентів річних та інфляційних втрат за заявлений позивачем період з урахуванням суми основного боргу, суди дійшли до правомірного висновку про стягнення з відповідача 143 046,10 грн інфляційних втрат та 6 794, 21 грн трьох процентів річних .

Касаційна інстанція не приймає до уваги доводів касаційної скарги стосовно порушення судами приписів ст.ст.43, 55, 99 ГПК України, оскільки вони ґрунтуються на недослідженні судами договору поставки №01/0413 від 01.04.2013, який відсутній в матеріалах справи і на який відповідач не посилався в ході судового розгляду в судах попередніх інстанцій, а вперше додав його до касаційної скарги, при тому, що ч.2 ст.1117 ГПК України унормовує відсутність у суду касаційної інстанції права збирати нові докази.

Беручи до уваги все наведене та вимоги чинного законодавства в їх сукупності, колегія суддів не вбачає підстав для скасування постанови Київського апеляційного господарського суду.

Керуючись ст.ст.1115, 1117, 1118, п.1 ч.1 ст.1119, ст.1111 ГПК України, Вищий господарський суд України ,-

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "МІК МЕГА" залишити без задоволення.

Постанову Київського апеляційного господарського суду від 16.03.2016 у справі № 910/19857/15 залишити без змін.

Головуючий-суддя С. Бакуліна

Судді

**К. Грейц
О. Поляк**